

nogen Lighed, og Reſultatet blev, at Samtykket blev negtet. Jeg ſkal imidlertid gjøre opmærksom paa, at paagjældende Rigsdagsmand udførlig paaviſte, hvorledes han havde anſet det for at være i Landets Interesſe overfor Udlandet, at dette Blads Udtalelſer ikke kom til at ſtaa ſom Noget, man burde kunne støtte ſig til. Men ialtfald vil man jo erkjende efter hele den Maade, hvorpaa dette Udtryk kom frem, og efter dets Indhold, at det ikke tilnærmelſesviſ kan ſammenlignes med det Graverende i de Ytringer, der her ere fremkomne. Forſaavidt man alſaa vil paaberaabe ſig dette Tilfælde ſom Præcedens imod mig, ſiger jeg, at der dog er en ikke ringe Forſkjel. Det andet Tilfælde, i hvilket Samtykke er blevet negtet, var det, hvor de to Oberſter havde anſøgt om Tiladelſe til paa nogle Underofficerers Vegne at anlægge Sag mod den ærede Rigsdagsmand for Præſto Amts 2den Valgkreds (D. Chriſtjenſen). Jeg mener, at Enhver, ſom erindrer ſig denne Sag, maa kunne ſe den abſolute Forſkjel mellem dette Tilfælde og det foreliggende. For det Førſte blev det jo tillagt Betydning med Henſyn til Afgjørelſen af denne Sag her i Thinget, at de to Mænd, der optraadte ſom Sagsøgere, havde en mere end tvivlſom Competence til at paatale den; det var et Moment, der ſærlig blev fremhævet under Afgjørelſen. Fremdeles vil det erindres, at den paagjældende ærede Rigsdagsmand havde rettet ſin Anke imod viſſe militære Inſtitutioner og i det Høieſte imod en hel Samfundsklaſſe, men det er noget ganſke Andet end det, der er Tilfældet her. Jeg kan forſtaa, at der i ſaadanne Tilfælde kan være en meget ſtærk Tvivl om, hvorvidt Samtykke bør gives. Det er albeles viſt, at Enhver her indenfor Thinget maa have Ret til, naar man ſkal opfylde ſit Kald ſom Rigsdagsmand, ſtærkt at karakteriſere baade Statsinſtitutioner i Almindelighed og viſſe Samfundsklaſſers Forhold, det er Noget, der ikke kan undgaa. Jeg ſkal ſige, ſom den nuværende meget ærede Formand, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), ſagde under den paagjældende Sag, at han overfor ſaadanne Tilfælde ikke vilde anſe ſig forpligtet til at ſtaa med Beviferne i Haanden. Men Enhver vil indſe, at der er en ganſke anden Udtydning for i en ſaadan Forbindelſe at bruge ſtærke Ord end i det Tilfælde, ſom her foreligger, der virkelig ikke kan ſammenlignes med det andet. Jeg mener alſaa, at de to Tilfælde ikke kunne paaberaabes ſom Fortilfælde mod mig. I de to andre Tilfælde, da en Embedsmand, om hvis Penſion der var Spørgsmaal, anſøgte om Tilladelſe

til at anlægge Sag mod Rigsdagsmanden Clausager, blev Samtykket meddelt, og det Samme gjaldt, da Bjørnbaſ anſøgte om Tilladelſe til at jagtøge Koſod. Her er alſaa to Fortilfælde, ſom ere albeles utvivlſomme, og ſom jeg finder, at det ærede Thing ved ſin Afgjørelſe ikke kan undgaa at tage Henſyn til. Men nu maa det endda erindres, at den Gang Clausager rettede ſine Beſtylde-ninger mod Korpſlæge Møller, da forelaa Spørgsmaalet om dennes Penſion for Rigsdagen. Den paagjældende Embedsmand kunde ikke afſtediges med ſædvanlig Penſion, men Rigsdagen ſkulde beſtemme den, og ſaa kan det ikke negtes, at det var fuldt berettiget at drage hele hans Forhold, ikke blot det, hvorfor han var afſtediget, men ogſaa de øvrige Forhold, ind under Rigsdagens Kriſis. Nu antog jeg, at den paagjældende Rigsdagsmand gif noget vidt, maatte meget for vidt, men jeg ſiger endda: Det var under Opfyldelſen af hans Kald ſom Rigsdagsmand, at han naturlig kom ind paa diſſe Betragtninger og kom til at anføre diſſe maatte ikke beviſſelige Sigtelſer. Det forekommer mig imidlertid, at dette Tilfælde var i høi Grad mildere end det nærværende, og dog gav man Samtykke til at udlevere den Paagjældende. Tilfældet med Koſod dreiede ſig, ſom det vil erindres, om et enkelt Udtryk, han havde brugt, at den Paagjældende havde gjort ſig ſkyldig i vitterlig Mandhed. Reſultatet af Thingets Afſtemning blev, at Rigsdagsmanden blev udleveret. Jeg mener alſaa, jeg har Ret i den Sætning i den korte Betænkning, ved hvilken jeg henviſer til tidligere Afgjørelſer til Fordel for min Indſtilling.

Som jeg allerede har ſagt, mener jeg, at ſelve Bedømmelſen af det foreliggende Mellemværende mellem Rigsdagsmanden og den vedkommende Private burde ligge udenfor Thingets Afgjørelſe, at vi kun burde holde os til diſſe mere formelle Momenter, jeg her har tilladt mig at fremhæve, men jeg ſkal dog om ſelve Sagen kun ſige det, at det forekommer mig at være ret naturligt, om der efter det berømte Møde i Kalborg kunde komme nogen Idenſkabelighed tilſtede hos loyale Borgere i Landet, thi Faktum var jo, at Hans Majestæt Kongen var tilſtede paa dette Møde ſom Landmandsforſamlingens Gæſt, i et fuldſtændig privat Siemed, og ſaa Meget er ialtfald ſikkert og utvivlſomt, at en ſtor Del af Landets Borgere ſtillede ſig op og modtog Hans Majestæt og brødede ham ind i Drene: Med ſtrup (Ufbrudſelſe). Ja, jeg ſiger: det var ikke fint og henſynfuldt mod Hans Majestæt. Jeg betragter det paa ſamme